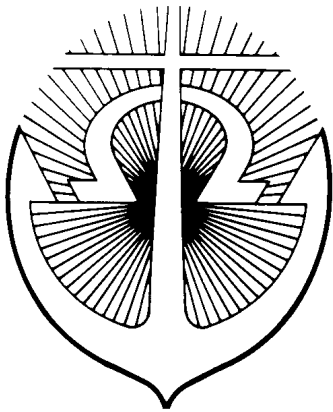

MAGVETÉS

TÖRÖKKOPPÁNY, SZOROSAD, SOMOGYDÖRÖCSKE, MIKLÓSI, KÁRA, ZICS, SOMOGYEGRES,
KAPOLY, SOMOGYMEGGYES, PUSZTASZEMES ÉS KERÉKI KÖZSÉGEK
EGYHÁZI KULTURÁLIS LAPJA

2017. XXV. évf.

— 1. szám —

I. negyedév

A nagybőjt egy új kezdet, olyan út, amely elvezet a biztos célhoz, a feltámadáshoz, húsvéthoz, amikor Krisztus győzedelmeskedik a halál felett. Ebben az időszakban mindig erős indítást kapunk a megtérésre. A keresztény arra kap meghívást, hogy „teljes szívvel” (vö. Jo 2,12) térjen meg az Úrhoz, ne elégedjen meg a középszerű élettel, hanem növekedjen az Úr barátságában. Jézus a mi hűséges barátunk, aki soha nem hagy bennünket cserben, hiszen még akkor is, ha bűnt követünk el, ő türelmesen várja, hogy visszatérjünk hozzá, és e várakozással kifejezi, hogy meg akar nekünk bocsátani. A nagybőjt kedvező időszak arra, hogy intenzívebbé tegyük lelki életünket azon eszközök segítségével, amelyeket az Egyház felkínál számunkra: a böjttel, az imádsággal és az alamizsnaadás révén. Mindezek alapja az Isten Igéje, amit ebben az időszakban jóval nagyobb odafigyeléssel kell hallgatnunk és megfontolnunk. Itt most szeretném külön kiemelni a gazdag és a szegény Lázárról szóló példabeszédet (vö. Lk 16, 19-31). (...)

A példabeszéd azzal kezdődik, hogy bemutatja a két főszereplőt, ám a szegény Lázárról kapunk csak pontosabb leírást. Kétségbeesett helyzetben van, éhez, a gazdag kapujában fekszik, testét mindenütt sebek borítják és a kutyák nyaldossák ezeket. A jelenet még drámaibb, ha azt is tekintetbe vesszük, hogy a szegényt Lázárnak nevezik: e név azt jelenti. „Isten megsegíti”.

Lázár azt tanítja a számunkra, hogy a **másik ember ajándék**. A másik emberhez való helyes viszonyunk abban áll, hogy hálával felismerjük értékét. A gazdag ember kapujában fekvő szegény sem útban lévő akadály csupán, hanem felszólítás a megtérésre, az élete megváltoztatására. A nagybőjt megfelelő idő rá, hogy kinyissuk az ajtókat minden szükséglet szenvedő ember előtt, és felismerjük benne Krisztus arcát. Mindnyájan találkozunk utunkon ilyen emberekkel.

A példabeszéd kendőzetlenül megmutatja azokat az ellentmondásokat, amelyek között a gazdag ember él. (...) Túlzott luxus jellemzi. Jólétét kimutatják a ruhák, amelyeket visel – „bíborban és patyolatban járt, és minden nap nagy lakomát rendezett.” Azt látjuk rajta drámaian, ahogy valakit három egymást követő lépésben teljesen **elvakít, megront a bűn**; a pénz szerete, a hiúság és a gőg egymásra épül.

Pál apostol azt állítja: „Minden baj gyökere ugyanis a pénz utáni sóvárgás” (1 Tim 6,10). Ez az ember megromlásának fő oka, és az irigység, a veszekedés és gyanakvás forrása. A pénz képes átvinni fölöttünk az uralmat, olyannyira, hogy egyeduralkodó bálványunkká válik. Ahelyett, hogy eszköz volna, amelyekkel jól cselekedhetünk és gyakorolhatjuk a mások iránti szolidaritást, a pénz az önzés logikájának szolgájává tehet minket és az egész világot, nem hagy teret a szeretetnek és meggátolja a békét.

A példabeszéd megmutatja azt is, hogy a gazdag embert a kapzsiság hiúvá is teszi. Személyiségét a látszatokban jeleníti meg, abban, hogy másoknak megmutatja, mi mindent engedhet

meg magának. Ám a látszat a belső üresség álcája. Élete a külsőségek rabja, a lét legfelszínesebb és legátmenetibb dimenziójáé.

Ennek az erkölcsi züllésnek legmélyebb lépcsőfoka a gőg. A gazdag ember úgy öltözködik, mintha király lenne. A gazdagság szeretete által megromlott ember számára nem létezik más, mint a saját énye és ezért az őt körülvevő személyek nem lépnek be a látóterébe. A pénzhez való ragaszkodás gyümölcse tehát egyfajta vakság: a gazdag nem látja az éhes, sebekkel borított és megalázottságában elesett szegény embert.

A gazdag és a szegény Lázárról szóló evangéliumi rész segít bennünket abban, hogy jól felkészüljünk a közelgő húsvétra. A hamvazószerda liturgiája nagyon drámai módon arra figyelmeztet bennünket, hogy mi is éljük át hasonlóan azt,

amit a gazdag ember tesz. A pap, amikor homlokunkra rajzolja a keresztet a hamuval, ezeket a szavakat ismétli: „Emlékezz, ember, hogy porból vagy és porrá leszel!” A gazdag és a szegény ember ugyanis egyaránt meghal és a példabeszéd nagyobbik része már a másvilágon zajlik. A két főszereplő hirtelen rádöbben: „semmit sem hoztunk erre a világra, s nem is vihetünk el semmit” (1 Tim 6,7).

A mi pillantásunk is a túlvilágra szegeződik, ahol a gazdag ember hosszas párbeszédet folytat Ábrahámval, akit „atyjának” nevez, s ezzel megmutatja, hogy ő is Isten népéhez tartozik. Ez életét még ellentmondásosabbá teszi, hiszen eddig semmit sem tudtunk meg Istennel való kapcsolatáról. Életében nem volt hely Isten számára, az egyetlen isten ő maga volt saját maga számára.

Csak a túlvilági gyötrelmek között ismeri fel a gazdag ember Lázárt és azt szeretné, hogy a szegény enyhítse kínjait egy kis vízzel. Hasonló dolgokat kér Lázártól, amelyeket a gazdag meg tudott volna tenni, ám soha nem tett meg. A túlvilágon valamilyen képpen helyreáll az igazság, és az életben elszennvedett gyötrelmeket kiegyenlítik a jó dolgok.

A példabeszéd folytatódik és így üzenetet hordoz minden keresztény számára. A gazdag ugyanis, akinek élnek még testvérei, azt kéri Ábrahámval, hogy küldje el ezekhez Lázárt, hogy az figyelmeztesse őket, ám Ábrahám így válaszol: „Van Mózesük és vannak prófétáik. Azokra hallgassanak”. És a gazdag ember ellenvetésére, meg is erősíti: „Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, ha a halottak közül támad fel valaki, annak sem hisznek”.

Ilyen módon előttünk áll a gazdag ember igazi problémája: rossz sorsának eredete abban áll, hogy *nem hallgatja meg Isten igéjét*; ezért nem szereti már Istent és ezért veti meg felebarátját. **Isten Igéje élő erő**, amely képes kiváltani a megtérést az ember szívében és a személyt ismét Isten felé fordítani. Ha bezárjuk szívünket Isten nekünk szóló ajándéka előtt, következőképpen testvérünk előtt is zárva marad a szívünk. (Részletek Ferenc pápa 2017-es nagybőjti üzenetéből)

Ferenc pápa

TESTVÉREINK, A SZENTEK

Olofsson Placid (1916–2017)

Rovatunkban most egy kivételt szeretnénk tenni. Ugyanis azt a szerzetes pap-tanárt, akit jelen számunkban bemutatunk, még nem találjuk a boldoggá avatottak népes sorában, sőt még el sem kezdődött boldoggá nyilvánításának folyamata, szemben azon hitvallókkal, akiket korábbi számainkban már bemutatunk. Mégis úgy érezzük, hogy a nemrég elhunyt Placid atya áldozatos élete, szenvedéssel erősen megpróbált, de Istenbe horgonyt vetett hite méltó arra, hogy őt, mint Isten szent és hűséges szolgáját mutassuk be annak reményében, hogy egykor magyar szentjeink között is majd tisztelhetjük.

Placid atya Olofsson Károly néven látta meg a napvilágot Rákosszentmihályon 1916. december 23-án. Szülei szerény körülmények között, de nagy szeretetben nevelték őt és idősebb lánytestvérét. Károly elemi tanulmányait a bencéseknél végezte, ahol a szerzetesstanárok életpéldája, elhivatottsága és a bencés szellemiség mély hatást gyakorolt rá. Az érettségit követően, 1933-ban öltötte magára a szerzetesi habitust, és megkezdte teológiai tanulmányait. Ekkor kapta a Placid rendi nevet. A teológia mellett a bölcsészkar magyar-német szakát is elvégezte, majd ezután filozófiából doktorátust szerzett. Bencés paptanárnak készült, ám végül tanári pályája csak négy és fél évig tarthatott.

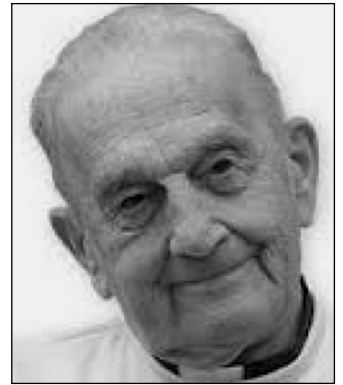
1939-ben – pappá szentelést követően – kinevezték tábori lelkésznek Komáromba. A hadikórházban először szembesült az emberrel megpróbáló szenvedés borzalmával. A sebesülteknek, haldoklóknak lelki támaszt, Istentől jövő vigasztalást igyekezett nyújtani. Tanári munkáját a soproni bencés gimnáziumban kezdhette meg, amely nem merült ki a tudományok pusztításában. Fel akarta diákjait vértetni az egyre erősödő pusztító eszmék ellen, sokszor kritizálva az akkor már hazánkban is terjedő nemzetiszocialista eszméket. Előjárói gyakran helyezték át Placid atyát, hogy ne szúrjon szemet a hatalom képviselőinek. Végül Pannonthalmára került prefektusnak, ám a politika más-kepp döntött további sorsáról. Placid atyát az ún. kamaraderdei ügy néven elhíresült kon-

cepciós eljárás egyik vádlottjaként 1946. június 5-én tartóztatták le. Az ügy kiindulópontja az volt, hogy egy részeg szovjet katona Kamaraderdön táborozó cserkészekre támadt, akik a támadót lefegyverezték, de egyikük belelőtt a katonába, aki meghalt. Placid atya kapcsolatban állt az ügyben érintettekkel, így a koholt vádak máris adva voltak: az atya fegyveres harcra buzdította a fiatalokat a szovjet katonákkal szemben. Először az Andrássy út 60-ba viték kihallgatásra, majd a Markó utcában folytatódott megtörtetése. Az ellene felhozott vádak tagadta, előre megírt beismert vallomását nem volt hajlandó aláírni. A börtönben töltött hónapok után egyre biztosabban érezte: most már nem az lesz a feladata, hogy diákokat tanítson, hanem hogy a fogolytársaiban tartsa a lelket.

1946 szeptemberében a szovjet hadbíróóság őt több rabtársával együtt a Gulágon letöltendő tízéves szabadságvesztésre ítélte. A többhetes

marhavagonokban való utaztatás végén 1947 januárjában érkezett meg rabhelyére, a brjanszki erdőbe. Itt 36 lágerben több mint ötvenezer fogoly raboskodott. Mindent elvettek tőle, még a nevét is. Placid atyából a „876-os fogoly” lett. A lágerélet embertelen körülményei sokaknak egyet jelentett a halállal. A túlszűfolt barakkok, a téli –30 fokos hideg, a júniusig tartó hótakaró, a kemény fizikai munka, az alultápláltság és a gyakori járványok mindenkit próbára tettek. A 42 kilóra lesóványodott Placid atya is súlyos betegséget kapott, viszonylagos felgyógyulása után festőként, majd varrodában dolgoztatták a lágerben.

Legfőbb feladatának ugyanakkor papi hivatásának – a lehetőségekhez képest – hűséges gyakorlását tartotta. Első két évben ostya és bor híján nem misézhetett. Ezen találékonyságával változtatott: lengyel társainak karácsonyra küldött ostyaféleségéből és egy zsidó fogvatartott maceszéből ostyát gyártott, a

grúz rabtársainak szőlőjéből pedig levet préselt a bor helyettesítésére. Éjjelente, titkon, hason fekvé misézett, hogy reggel áldoztatni tudja társait. Rendszeresen gyóntatta a rabokat, minden erejével igyekezett hitet és reményt adni ebben a hitet próbáló, reményvesztett helyzetben. *„Éppen ezért nekem milliószor könnyebb volt a tiz esztendő, mint bárki másnak. Éreztem, hogy nekem nem lehet összeroppanni, mert ha én összeroppanok, akkor az a hivatás, az a küldetésem, az roppan össze az emberekben, és ezt nem lehet megengedni.”* A Gulágon töltött évek alatt fogalmazta meg a túlélés négy alapszabályát, amelyet élete végéig hirdetett és követett. *„A mi feladatunk az volt, hogy túléljük ezt a nyomorúságot. Ezért nekem az volt a feladatom, hogy tartsam a lelket azokban, akikben ténylegesen össze akarják törni.”*

Placid atya 1955 novemberében szabadult. Papként egészen a rendszerváltásig nem működhetett. Először egy lágágyárban lett segédmunkás, majd egy kórház mosodájában kapott művezetői beosztást, innen ment nyugdíjba. Mindvégig megfigyelés alatt tartották, aktát vezettek róla.

A rendszerváltozás után több állami kitüntetést kapott például életútja és papi hivatásához való hitvalló hűsége elismeréseként. Olofsson Placid atya életének 101., papságának 78. évében, 2017. január 15-én adta vissza lelkét Teremtőjének. Életéért, a szenvedésben is töretlen hűségéért Istennek legyen hála!

Ákos testvér

A túlélés 4 alapszabálya

„1. A szenvedést nem szabad dramatizálni, mert attól mindig gyengébb lesz az ember. Tehát ha valaki reggeltől estig panaszkodik, az csak gyengébb lesz. (...)

2. A szenvedés magától jön, azt senkinek nem kell keresni. Az életben az örömet kell keresni, az apró örömet. És nekünk el kellett jutnunk oda, hogy abban a nyomorúságban, abban a kilátástalanságban is találjunk okot az öröme. (...)

3. Nem szabad sajnálatni magunkat. Ha állandóan sajnáljuk magunkat, abba csak belepusztulni lehet. Nekünk ebben a helyzetben kell megmutatnunk, hogy különbek vagyunk, mint ők. Ez az ember energiát megnöveli, s erőt ad a túléléshez.

4. Nagyon egyszerű: a hívó embernek sokkalta könnyebb szenvedni, mint a hitetlennek.”

Óév búcsúztatás

A *Zicsi Szorgos Kezek Szociális Szövetkezet* hagyományt teremtve 2016. szilveszterén ismét vendégségbe hívta a település lakosságát. A falu központjában lángost, hurkát, kolbászt, birkapörköltet és forralt bort kínáltunk. Nagy örömről, évről-évre egyre többen tesznek eleget meghívásunknak. Voltak, akik helyben fogyasztották el a kínált ételeket, mások inkább elvitelre kérték. *Visnyei Árpád és családja* által készített birkapörkölt volt a „legkapó-

sabb”, pillanatok alatt elfogyott. A lángost nem győztük sütni, 19 kg lisztet használtunk fel hozzá. 10-10 kg hurkát, kolbászt szolgáltunk fel vendégeink részére. A zord hideg időben a forralt bor is nagyon népszerű volt.

A résztvevők egy kellemes délelőttöt tölthettek együtt, rég nem látott ismerősök találkozhattak és beszélgethettek egymással. *Geiger György* Miklósból harmonikájával serkentette dalra a jelenlévőket.

Ezúton mondunk köszönetet a lebonyolításban résztvevő tagjainknak, hogy szabadidejüket feláldozva önzetlen

munkájukkal járultak hozzá a rendezvény sikeres lebonyolításához.

Szövetkezet vezetősége, Zics

ÚJ MUNKAHELYEK ZICSÉN

2016. őszén az Országos Foglalkoztatási Közhasznú Non-profit Kft. az önkormányzati tagsággal és legalább 2 közfoglalkoztatott alapító taggal rendelkező szociális szövetkezetek részére „Fókuszban az önkormányzati tagsággal rendelkező szociális szövetkezetek” címmel támogatási programot hirdetett meg.

A program a szociális szövetkezetek tevékenységének, működésének támogatásával új, fenntartható munkahelyek létrehozását segíti elő. Célja, hogy segítséget nyújtson a közfoglalkoztatás alapjain létrehozott szociális szövetkezetek munkaerő-képességének javításához és önfenntartóvá válásához. Egy új munkahely létesítésére maximum 7,5 millió Ft-ot lehetett igényelni.

Szövetkezetünk „Raklap és építőelem gyártás fejlesztése a Zicsi Szorgos Kezek Szociális Szövetkezetben” címmel 6 fő munkaviszonyban történő foglalkoztatására benyújtott pályázat keretében 45 millió Ft vissza nem térítendő támogatásban részesül. A program 3 évig támogatja a létesített munkahelyek fenntartását, illetve támogatást nyújt a tevékenységek beindításához szükséges telephely kialakításához és eszközök beszerzéséhez. Továbbá a 3 éves támogatási program lejártát követően 1,5 éves továbbfoglalkoztatási kötelezettséget ír elő.

Az üzem létrehozására *iff. Friss József és családja* a tulajdonát képező, jelenleg részben kihasználatlan egykori lóistállót bocsátotta rendelkezésünkre. Ezúton mondunk köszönetet az önzetlen felajánlásért, amely új munkahely teremtésével a programban résztvevő dolgozók és családjaik életminőségét jelentős mértékben fogja javítani.

A támogatási program 2017. január elsejével indult. Megkezdhattuk az üzem beindításához szükséges elektromos hálózat korszerűsítésének, továbbá a kompresszor terem, pihenő és szociális helyiség kialakításának előkészítését. Első lépésben minden egyes szakipari munka elvégzéséhez, illetve az üzem beindításához szükséges eszközök beszerzéséhez 3 db árajánlatot kellett, illetve kell beszerezni. A legkedvezőbb árajánlat elfogadása után kezdhettük, kezdetjük meg az épület felújítását és az eszközök beszerzését.

Reményeink szerint legkésőbb áprilisban beindulhat az üzem, megkezdődhet a dolgozók betanítása és a próbagyártás.

A Zicsi Szorgos Kezek Szociális Szövetkezetünk több tevékenységet is folytat. 2016. november elsejétől az önkormányzattól haszonkölcsön szerződés keretében átvettünk 6 főlísiát, melyből 2 fűthető. Ezekben palántanevelés, földieper, paprika, paradicsom és uborka termesztés indul be, a hozzájuk tartozó területen pedig – ahogy az időjárás engedi – szabadföldi eper- és zöldségtermesztést fogunk végezni. A jövőben ez két főnek folyamatosan munkát és megélhetést biztosít. A piaci értékesítésre alkalmatlan, de feldolgozásra még megfelelő terményeket a zöldség- és gyümölcsfeldolgozó üzemünkben fogjuk feldolgozni, és a helyi termelői boltunkban, piacokon, szociális- és gyermekintézményekben kívánjuk értékesíteni. Bértfeldolgozást is vállalunk.

Tavasztól ősziig rendezvényeken lángost, hurkát, kolbászt, pecsenyét sütünk, de vállaljuk egyéb ételek elkészítését is. Szövetkezetünk fő célkitűzése továbbra is a tevékenységek bővítésével új munkahelyek teremtése.

**Szövetkezet vezetősége
Zics**

Krisztusi többlet

Nagybőjtben is olvastatja az Egyház Jézus színéváltozásának történetét. A galileai Tábor-hegyen Jézus a kiválasztott három apostolának olyan lelki élményt adott megerősítésként a szenvedése előtt, amit nem lehetett elfelejtetni. Jézus emberségén ácsillant az Istensége.

Eltöltötte a tanítványokat az öröm, a szenvedésről szóló jövődőlést fel sem fogták, mert a végkifejlett beérkezés megtapasztalása minden nehézségért kárpótol. Az üdvösség – Isten színe látása – hirtelen mindent felülmúlt, bármilyen rövid is volt ez a megtapasztalás. Péter apostol szinte nem is tudta, hogy mit mond, sátrakat akart készíteni, hogy az égi jelenést meghosszabbítsa. Persze reménytelen a próbálkozása, mert a fel-emelő tapasztalás elmúlik, s le kell jönniük a hegyről, szembe kell nézniük a valóság sokszor sok értetlenséget és szenvedést hozó tényeivel. Mégis más emberként térnek vissza, a felcsilantott beérkezés erőt adó reményével.

A Krisztusban hívő ember megtapasztalja élete eseményein keresztül, hogy hite megannyi bizonytalansága ellenére is sokkal többet ér, mint a hitetlen ember kiúttalansága. Mert az Istent kereső, vallásos hitet nem a bizonytalanság jellemzi, hanem az őszinte ráhagyatkozás a Legvalószínűbbre. Bizalom, hogy életünk nem vak véletlenek sorozata, hogy van a halálán túlmutató értelme és célja.

Már a világegyetem évmilliárdos fejlődésében, az élővilág bonyolódásában is megsejthető az a többlet, az a szüntelenül felfelé ható erő, amely lehetőségi feltétele emberré válásunknak.

Csupán az ember felől visszatekintve válik érthetővé ez a kibontakozás, amit a biológia evolúciónak nevez. Szentágothai János professzor szavai szerint az emberi tudat nélkül az univerzum „üres padosorok előtt lejátszott dráma” maradna. Csak az ember ismeri fel az élőlények közül, hogy iránya van a folyamatnak, amely alapján kérdőjelezi meg a kaotikus, véletlenszerű változások abszolutizálását. Mégsem látja ezt meg mindenki, mégsem gondolkodnak sokan erről. Az értelmet keresve Pascal figyelmeztet: „Épp elég a fény azoknak, akik hinni akarnak, és épp elég az árnyék azoknak, akik nem akarnak hinni.” Az értelemkeresésünk aktivitását és eredményességét nagyban befolyásolja neveltetésünk, környezetünk, nyitottságunk.

Nagy kegyelem, ha felsejlik előttünk is az irány, s ha évtizedeink múlásával visszatekintve egyéni sorsunkra, nem a görcsösen magunkat „megvalósítani akaró” önzőségünket ismerjük fel, nem a káoszt látjuk, hanem rádöbbenünk a rajtunk túllevő Céla.

Jelenlegi tudásunk szerint időbeliségünk 13,82 milliárd évvel ezelőttig vezethető vissza, akkor egy olyan dolog történt – a múlt század óta ősrobbanásnak nevezik –, amelyen túl sem a felfedezett fizikai törvényeink, sem maga az időbeliségünk nem értelmezhető.

Az értelmet kereső elme azonban tovább kérdez: honnan a kezdeti felfoghatatlan anyagsűrűség, a gigantikus energia? Elnémul a fizika, a legalapvetőbb filozófiai kérdések fogalmazódnak meg. Leibniz szavaival: „miért van inkább valami, mint semmi”? Mi indokolja a dolgok létezését, a folyamatos változást, pláne a lét-többlet növekedést, a fejlődést? Mi ennek a lét-többlet növekedésnek az oka, illetve ki adja ezt a fejlődni, kibontakozni akaró energiát?

Csudálatos rendezettséget látunk. Az elaprózódó, egyre inkább szűk részterületeket vizsgáló természettudósban gyakran elhomályosul az egészre való rálátás képessége. Noha vizsgálódásai eredményeképpen rádöbben arra, hogy hihetetlenül

minden „összecsend”, paradox módon sohasem éltek annyian a Rendezőre való rákérdezés nélkül, mint napjainkban. Talán azért, mert információ-özönünkben annyira félünk a felismert igazság melletti elköteleződéstől. Eltelünk az „érdekes, így van” felismerésével, s nemigen vesszük a fáradságot a végső miértek keresésére.

A tudományos vizsgálatok kritériuma a megismételhetőség. Egyszerűbb fizikai-kémiai kísérletek esetében ez tökéletesen igaz. De ismertek olyan feltehetően egyszeri jelenségek, amelyek úgy tűnnek, hogy nem reprodukálhatók. Ennek ellenére számtalan jelből következtethetünk arra, hogy megtörténtek. Idővel egyre pontosabb a rálátásunk arra is, hogy hogyan. Ősrobbanás, élet megjelenése, emberré válás, vagy Krisztus feltámadása egyszeri, számos jelből következtethetően biztos, de nem reprodukálható események. Időben behatárolható történések, azonban rengeteg anyagi és szellemi energia befektetés ellenére sem sikerül senkinek pl. élettelen anyagokból élő sejtet létrehozni.

Olyan, önmagától megmagyarázhatatlan az élettelenből élő, az egysejtűből többsejtű, a tudatlanból tudatos átmenet, amelyeknél a csupán vak véletlenekre hivatkozás egyenlő az értelemkeresés megcáfolásával. Hiszen itt mindenképpen egy – a dolgokat meghaladó, transzcendens – többlet mutatkozik meg.

Van még egy ilyen átmenet, amelyről már a fizika és a biológia nem is beszél. Ez már csak az emberségünk sajátja. A bűnös és a „kegyelemmel teljes” ember minőségi különbségéről is beszélhetünk. Ez vált nyilvánvalóvá a kiválasztott apostoloknak ott a Tábor-hegyén, ez az igazi szentek sajátja, amikor képesek nemcsak befogadni, hanem tovább is sugározni Krisztus kegyelmét. Erről beszélt Kalkuttai Szent Teréz anyja, amikor azt mondta, hogy olyan akart lenni, mint egy ceruza az Isten kezében. Engedte, hogy írjon vele az Úr. A „rendelkezésre állásából” fakadóan kapott Krisztusi többlet magasan fölénk emelte őt.

A nem vallásos embert is lelkesíti sokszor a szépség, a jóság és az igazság. De már nagyon régi felismerése Anyaszentegyházunknak, hogy az ember önerejéből tartósan nem tud jó maradni. Bizony, igaz kiteljesedéséhez valamennyiünknek szüksége van arra a krisztusi többletre, amely megszerzésére hív az Isten. Szabad döntésünket várja, hogy figyelünk-e Rá, mozdulunk-e végre Felé, vagy elégnék gondoljuk saját, önmagunkba roskadó – csupán por és hamu enyészetével szembesülő – cél nélküliségünket.

Imre atya

SZENT LÁSZLÓ ÉV

Szent László trónra lépésének 940., szentté avatásának 825. évfordulója alkalmából a magyar egyházban 2017-ben Szent László évet hirdettek meg. Az emlékévk célja felhívni a figyelmet arra, hogy Szent László a keresztény egység jegyében kapcsolta össze a közép-európai nemzeteket. A magyarság kereszténnyé válásában Szent István mellett neki, a „lovagkirálynak” elévülhetetlen szerepe volt. A magyar középkor legnépszerűbb uralkodóját az utókor a szentnek és a legendás hősnek kijáró tisztelettel övezi. A vitézek közül egy fejjel kimagasló királyt keresztényi és lovagi erényei egyaránt alkalmassá tették erre a tiszteletre. Már hercegsége idején bizonyosságot tett uralkodói tehetségéről, erényességéről, bőkezűségéről, jámborságáról és kivételes vitézségéről.

Képességeit már országszerte ismerték, amikor 1077-ben a trónjától megfosztott Salamon király helyett királlyá választották. Trónra lépésével a Szent István halálát követő, háborúkkal, trónviszályokkal és pogánylázadásokkal terhes időszakot hamarosan a nyugalom válhatta fel. Különösen sokat tett a zavaros időkben megingott jogbiztonság helyreállításáért, a magántulajdon védelméért. Mai szemmel nagyon szigorú törvényeket léptetett életbe, részleghajlás nélkül. Egyik például így szólt: *...ha főembereknek bármilyen rokonát lopás bűnében találják egy tyúk értékén túl, ... akasszák fel, és egész vagyona vesszen el.* (Szent László második törvénykönyve, 1. cikkely)

A kaposvári egyházmegye védőszentje Szent László. A somogyvári bencés apátságot ő alapította. Bár az újabb kutatások bebizonyították (v. ö. *Magvetés* 2011/3. sz.), hogy temetésének helyét nem kell Somogyvárra tennünk, helyi tiszteletének indoklásából ez semmit se von le.

Mivel egyházmegyénk új püspökét Ferenc pápa csak márciusban jelölte ki, a részletesebb ünnepi programokról csak később számolhatunk be. Az már bizonyosnak látszik, hogy a Tábori Püspökséggel – hiszen nekik is védőszentjük a lovagkirály – összehangolva lesznek nagyszabású rendezvények, többek között hadászati bemutatókkal Somogyváron június 27-én, Szent László napján.

Szerk.

JAKOK

Időről időre szembe kell néznünk hittanóráink kihívásaival. Nagyon nehéz úgy hitet csöpgtetni a fiatalság szívébe, ha a családi háttér nemigen segíti igyekezetünket. Olyan generációt nevelünk, amelynek már a nagyszülei se igen járnak templomba, s a szent iránti érzékük enyhén szólva igen sok kívánni valót hagy maga után.

Ráadásul egy-egy fegyelmезetlen gyerek képes tönkre tenni az egész órát, amikor szüntelen belebeszélésével és fegyelmезetlenségével a többiek figyelmét is elvonja, a pedagógus idegeit pedig felettébb igénybe veszi.

Az elsőáldozásra felkészítésemet is rendre megnehezítette néhány „többre érdemes” delikvens, akiket egyszerűen már nem tudtam érdemben a többiekkel együtt tanítani. Ezért megkértem boldog nyugdíjas éveit egyéb munkáival tölteni szándékozó Jenő atyát, vegye atyai pártfogásába a 6 fős JAK-csapatot.

Ha valakinek a szó hallatán először a tibeti ridegtartású szarvasmarhák ugornának be, le kell szögeznünk, erről szó sincs, ez csupán a Javulni Akarók Körének rövidítése. Mert azért az nem lehet normális dolog, hogy ne akarjon javulni az, aki rossz.

Jenő atya évtizedek lelkipásztori bölcsességével kezdte a tanítást, mindjárt az első órán kirándulást ígérve be a JAKok nagyerdemű csapatának. Egyik szombaton el is vitte őket

Idősek köszöntése

Miklói község önkormányzatának képviselőtestülete minden évben március első szombatján köszönti a településen élő nyugdíjasait. Az idén ez március 4-ére esett és a hatvan meghívott nyugdíjasnak a 80%-a vett részt az ünnepségen.

Kristóf Györgyi polgármesterasszony megnyitó beszédében köszöntötte a kerek évfordulós nyugdíjasokat. A 70 éveseket: Steinbacher Sándornét, Johann Józsefnét, Erbár Ferencet, Péter Józsefet, illetve a 80 éveseket: Handfesz Menyhértét, Vinkler Imrénét, Schneitler Ferencnét, akik virágot, pezsgőt és Albrecht Jánosné által horgolt kis ajándékot kaptak.

A köszöntő után műsorral szórakoztatták a megjelenteket. Elsőként a törökkoppányi óvodások „Kacsatáncával” és mondókákkal teremtettek

vidám hangulatot Gyeenisné Simonics Erzsébet, Katona Magdolna, Szomorúné Király Katalin irányításával.

Őket követték az ének és versmondó miklói ifjak: Kovácsik Luca, Szél Rebeka, Erbár Viktor és Böhm Ivett. A Törökkoppányi Alapfokú Művészeti Iskola két hatodik osztályos tanulója – Steinbacher Dorina és Giay Gréta citera zenével mutatkoztak be Skerlecz László tanár úr segédletével.

A délután folyamán szerény uzsonnával vendégeltük meg a nyugdíjasokat és a felépőket egyaránt, mialatt Erbár Martin és Beke Krisztián mulatós zenével szórakoztatta a közönséget.

Valamennyi meghívott nyugdíjas számára ajándékcsoomagot adott át a képviselőtestület.

**Miklói község
önkormányzata**

Törökkoppányi óvodások Miklósiban

Szakcsra, ahol Bartha Zsolt atya – az értényi, koppányszántói gyerekek lakóhely szerinti lelkipásztora – nagy szeretettel, és uzsonnával fogadta őket.

Eredménye az lett, hogy a 4. osztály nálam maradt tanulói közül néhányan azért kezdtek rosszkedni a következő hittanórán, mert ők is át akartak kerülni a JAKok közé, akiknek már egy tihanyi kirándulás is be lett ígérve némi tudás és fegyelmезettséggel ellenében. Rövid egyeztetés következett a hitoktatók között, bár tudtam, hogy csak idő kérdése, hogy az igazságosság helyre álljon, azaz a JAK inkább javuljon, aki még viszonylag normális, annak meg el ne menjen az esze. Én is beigértém kirándulást a csapatomnak, mielőst a misenaplóban bent lesz az 5. aláírás, még az acsai földvárat is megmutatom nekik.

Néhány hét múlva azért kiderült, hogy van még mit javulnia a JAK csapatnak, mert Jenő atya már egyre sűrűbben emlegette az „ördögűzés” szükségességét is...

Imre atya

Mindent megtettünk?

Avagy kinek a felelőssége?

Emlékszem, hogy túl a téli iskolai szüneten, 40 éven át január végén egy nagyon fontos dolog töltötte ki a napjaimat. Ekkor kapták meg – s ez ma is így van – a gyerekek a félévi bizonyítványt. A saját gyermekeim és a majdnem sajátjaim is.

Kinek ilyenre, kinek olyanra sikerült, és ez nemcsak a gyerek képességén múltott. Élénken él emlékeimben egy kislány sírásra görbült szája, ahogy görcsösen szorongatva a dokumentumot maga elé meredten ült a padjában. Mikor a többi gyerek kiment a szünetre, leültem mellé és vigasztalni próbáltam tudakolva keservének okát. Kiderült, hogy fél hazavinni a bizonyítványt, mert otthon ez az eredmény kevés lesz. Tudtam, hogy a félév alatt szorgalmasan, minden erejét bevetve tanult, minden feladatát pontosan elvégezte. Ha gyakorlásra volt lehetőség, mindig az első közt jött.

Emellett ügyesen tornázott az iskola tornaszakkörében, járt néptáncra és úszásra. Pontosán beosztott napirend szerint élt, és erejéhez mérten kihozta magából a legtöbbet, amire képes volt. Ám a bizonyítvány átlaga „csak” négyesre sikerült. Hát ezért félt hazavinni.

Beszélgettünk, megnyugodott. Elmondta, hogy otthon már nincs arra ideje a szülei-nek, hogy segítsenek neki, beszélgessenek vele.

– Szeretnéd, ha nem így lenne?

– Igen! – ragyogott fel az arca, de a következő pillanatban ismét borúra vált.

Aztán elmondta, hogy nem is vágya másra, csak érdekelné a szüleit, hogy mi történt vele napközben. S ha néha együtt társasozna a családdal, vagy mesét olvasna, az maga volna a boldogság!

Néhány napig vívódtam azon, hogy beszéljek-e a szü-

lőkkel, de megtettem. S örülök, hogy így döntöttem. A kislány lassan kezdett kinyílni, derűsebbé válni. Továbbra is szorgalmasan végezte a dolgát és gyűjtötte a négyeseket, amik sokkal jobbnak bizonyultak, mint félév előtt. Néha boldogan mesélt a családdal közös programjairól. Azóta sikeres, két gyermeket nevelő anyuka. Családjával együtt látva biztos vagyok abban, hogy megvalósította mindazt, amire vágyott, és amit a szülei is időben korrigáltak vele kapcsolatban. Mindent megtettek? Azt hiszem igen.

Persze természetes, hogy minden szülő boldognak és sikeresnek szeretné látni a gyermekét felnőtt korában. Sok esetben megjelenik, a „vigye többre, mint én”, vagy a „könnyebb élete legyen” vágya is, és találkozni kevésbé szerencsés – vagy kimon-dottan káros – szülői vágyakkal: „valósítsa meg azt, amire én nem voltam képes”. A gyermek boldog jövőjének kulcsát a legtöbb szülő az oktatásban, és főleg az ott elért érdemjegyekben látja.

Nem vonom kétségbe azt sem, hogy a tárgyi tudás fontos, de a társas kapcsolatok, a valakihez tartozás erős köteléke főleg gyermekkorban sokat segít az önfejlesztésben.

Akkor fogja majd jól kifejezni magát, ha beszélgetünk vele. Akkor lesz kreatív, ha bevonjuk a problémák megoldásának menetébe, persze a saját szintjén. Akkor lesz egészséges önbizalma, ha tisztában van az erősségeivel és azokkal a tulajdonságaival, amiben még fejlődnie kell.

A gyerek nem mini felnőtt. Segítsük abban, hogy felnőtt korára úgy tudjon a társadalomban élni, hogy közben ne tapossa el a másikat. Mert ez mindannyiunk felelőssége.

H. Iné
Pusztaszemes

MAGVACSKA

Hittansarok

Rejtvényeink a közelgő tavasz történéseit rejtik. Várjuk a megfejtéseket!

Alsósoknak:

1. Melyik imából való a következő rész? Figyelj jól, mert minden szóban egy felesleges betűt is irtunk!

Miképpén maiisamegybocsátunkaza elleniünk vértkezőknek.

2. Miért hívták régen a februárt a böjtelő havának?

3. Milyen keresztény ünnepet előz meg a nagyböjt?

4. Mi a keresztút?

A: Jézus szenvedéstörténete, B: a vallásos ember szenvedésének útja

5. Hány stációból (állomásból) áll a keresztút? (Számold össze a templomban!)

6. Rakd sorba Jézus szenvedésének eseményeit!

keresztet hordozta
tövissel koronázták
keresztre feszítették
vérrel verejtékezett
megostorozták

Felsősöknek:

1. Milyen dátumra esett az idén húshagyó kedd és hamvazó szerda?

2. Minek a kezdetét jelzi hamvazó szerda?

3. Mit tesznek ezen a napon a katolikus templomokban, mi ennek a jelentése?

4. Milyen növényt használnak hozzá?

5. Mit jelent a nagyböjt és mettől meddig tart?

6. Az Egyház 5 parancsa közül melyik figyelmeztet a böjt betartására?

7. A „Jeruzsálemi Napilapban” jelentek meg ezek a hirdetések. Ki adhatta fel őket?

A. *Úgy érzed, szomorú, aggodalmas az életed? Nem találsz a kivezető utat a bűneidből? Engedd, hogy segítsék! Hívj bátran, én megvigasztallak, segíteni szeretnék rajtad! Elérhetsz: egy őszinte imában.*

B. *Nem vagyok boltos, de mégis „árulok”! Még a hozzám közel álló személyről is kiszolgáltatok fontos információkat némi pénzért.*

C. *Sürgősen, de legkésőbb nagypéntek hajnaláig hazugság-vizsgáló készüléket venne egy volt halász. Jelíge: kakas*

8. Vegyetek részt a keresztúti ájtatosságon!

H-né

Emlékek a Lelléről Zicsre történt menekülésről

A 2. világháborúban, amikor a frontvonal a területünkön átvonult nyugat felé, 1945 januárjában jelentős népmozgás érintette Zicset. Mivel Marcali körzetében megmerevedett a front, a szovjet felsőbb katonai parancsnokság utasítást adott a közeli Balaton-parti települések kiürítéséről. Balatonlelle lakosai közül sokat Zicsre irányítottak át. Az angolkisasszonyok szerzetesrend (IBMV) 29 nővérének és a Kecskemétről Lellére menekült Faragó Béla Árvaház 39 tagjának befogadásáról Zics története könyvünkben olvashatnak az érdeklődők. Majdnem minden zicsi házba irányítottak lellei embereket a vészterhes időkben. *Szücs János* lellei lakos visszaemlékezése még 72 év távlatában is jelzi azt a szíves fogadtatást, amely nem egyszer generációknak átadott, évtizedes barátsággá szilárdult a kitelepítettek és a befogadók között. (szerk.)

Még be sem töltöttem a nyolcadik életévet, amikor már felfogtam, hogy miért kell elmenekülnünk lellei otthonunkból.

Édesapánk sorkatonaként orosz fogságba esett, édesanyánknak egyedül kellett gondoskodni 70 éves beteg nagymamánkról, nővéremről a 10 éves Juliskáról és kisöcsémről, Lacikáról. Indulnunk kellett a számunkra ismeretlen helyre, ismeretlen befogadó családhoz Zicsre.

Az indulás kora reggelén megjelent udvarunkban egy hagyományos fakerekű, hosszú oldalas, két ökör által vontatott szekér. Az ökrök hajtója közölte, hogy ő fog kimenekíteni minket. Megkezdődött édesanyám által előző nap már összekészített legszükségesebbnek tartott holmik felrakása a szekérre. Úgy történt a felpakolás, hogy a kocsi közepén maradjon kis fekvőhely a beteg nagymamánknak és a 3 éves Laci öcsémnek.

Elindultunk. Édesanyám, Juliska nővérem és én gyalog ballagtunk a kocsi után. Látrányig és Viszig simán eljutotunk. Víz elhagyása után a berencsei emelkedő fagyos, síkos útja jelentett akadályt. Itt már sokan voltunk, hisz a Lelléről indult karaván velünk együtt nagyon nehezen haladt előre az emelkedőn.

Síkos úton az ökröket hajtó Gyula bácsi, hogy a síkosságot legyőzze, megpróbálta zsákruhával betekerni az

ökrök lábait-patáit. Végül a déli olvadás kicsit segített és tovább tudtuk folytatni az utunkat Karádon át Andocsra.

Mire Andocsra értünk már sötétedett. Andocszon illetékesek közölték az érkezőkkel, hogy Zicsen név szerint kik lesznek a befogadó családok, akik várnak bennünket.

Le kellett táboroznunk, mert az andocsiak nem engedték tovább az elcsigázott karavánt az akkori jeges, sáros útviszonyok miatt. Köszönet az andocsi embereknek, „barátoknak”, akik megszervezték az elszállásolást és az étkezést.

Lelléről kíséreként velünk jött a lellei fiatal káplán, Bellák Alajos is, aki előfutárként a kis vállalkozó küldöttséggel esti gyalogmenetben Nágocsra át Zicsre vitte az előőrsöt, jelezve, hogy másnap reggel jön a lellei többsége. Bellák Alajos által vezetett előőrssel tartott édesanyám is a 3 éves kis Laci öcsémmel. Káplán úr a kisöcsémet a sötét sáros úton, szinte végig a nyakában vitte Zicsre.

A mi családunkat Strausz Mihály bácsiékhoz irányították, akik átadták nekünk az egyik szobájukat. Emlékezem szerint az első pillanattól kezdve meglepődünk az őszinte, kedves fogadásunkon. Úgy éreztük, mintha hazaérkeztünk volna. A beszéd, a gesztus, a velünk való törődés rögtön megnyugtató bennünket.

MÚLTIDÉZŐ

Rendelkezésünkre bocsátották az egyik szobájukat, míg a másik szobában Miska bácsi és felesége „Nani néni” került, két nagy lányukkal: Julianna Mária Elvirával (ő kedves nővér volt), valamint Mariskával. Mariska már nagy leány volt, és rendszeresen jött hozzá egy fiatalember, akivel ugyancsak összebarátkoztunk. A fiatalembert Gerbovits Jenőnek hívták, akivel Mariska házasságot kötött. Ezen az esküvőn és lakodalmom meghívottként édesanyámmal együtt mi is jelen voltunk.

Hogy teltek a napjaink? A körülményekhez képest nagyon jól. Úgy éreztük mintha mi is a Strausz család tagjai lennénk. Én mintha Lellén ministrálnék Bellák Alajos káplán atyának, úgy ministráltam neki Zicsen is. A reggeli szentmisékre együtt jártunk Strausz Julianna „Elvira” nővérral.

A Zicsen menekültként eltöltött pár hónap életre szóló őszinte barátsággá szilárdult. A menekülést követően Lellére hazaindulásunk előtt – április második felében – sirva búcsúztunk egymástól.

Úgy megszerettem Miska bácsiakat, hogy a közelgő lellei bérmlásomra Miska bácsit kértem fel bérmakelesztapámnak. Nagy örömmre Miska bácsi a felkérést elfogadta.

Így az őszinte barátság még inkább mélyült a két család között, olyannyira, hogy egymást többször is meglátogattuk. Én mondhatom, amikor tehettem, a vakációimat keresztapáméknál töltöttem Zicsen.

Számomra mi sem volt természetesebb, hogy bérmakelesztapámat, Miska bácsit

hívjam meg később esküvőmre násznagyomnak Rákospalotára.

Időközben sajnos a minket befogadó Strausz családból már senki sem él. Elsőként Julianna „Mária Elvira” nővér halt meg. Évekkel később „Nani néni” keresztanyám, majd őt követette a megözvegyült keresztapám, majd pár évvel ezelőtt Gerbovits Jenő szenvedett halálos balesetet, később a felesége, Mariska néni távozott el az élők sorából. Utolsó útjukra, a temetésükre testvéreimmel együtt elmentünk Zicsre.

A Zicshez tartozó baráti és rokoni kapcsolatunk nem szűnt meg, rendszeresen telefonkapcsolatban vagyunk a Gerbovits lányokkal, Jutkával és Gyöngyikével.

Idős korunk egészségi állapotának függvényében, ha tehetjük többször felkeressük már mindenszentek táján az elhunyt rokonok sírjait, hogy a mécseseink égetése közben emlékezzünk rájuk, és mondjunk egy fohászt értük.

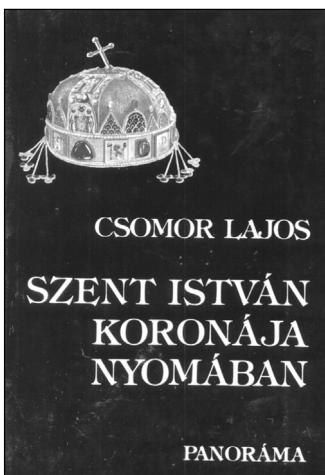
A menekülés idején Zicsen eltöltött pár hónap életre szóló barátsággal pecsételődött meg, mely nemcsak a Strausz családnak szólt. Ezt örökölte a Gerbovits család is, és Zics község minden tiszteltre méltó családja.

A magam, testvéreim és familiánk élő és elhunyt tagjai csak hálával és kegyelettel emlékeznek Zics élő és már elhunyt tagjaira, azokra akik a maguk nehézségein tülemlkedve számunkra mentsvárat és az emberi szeretetet biztosították.

Köszönet érte minden lellei menekült és a Szücs család nevében!

Szücs János

Bellák Alajos atya lett később Zics első plébánosa. Amikor a lellei híveivel megismerték a zicsiek, már sokan megszerették. Mindszenty József, akkori veszprémi püspök 1945. július 9-én alapította meg Nágocsról leválasztva a zicsi plébániát. 1945. július 29-én költözött a faluba Bellák Alajos. A fiatalokkal nagyon jól szót értett. (szerk.)

Egy neves művészettörténészünk a magyar örökségvédelem okán javasolt országunkban a kulturális, tudományos közéletben hat kategóriát: „A magyar művelődés hat alappillére” elnevezés alatt. Ezek egyike a Magyar Szent Korona, nemzeti ereklyénk. Vajon ismerjük-e? Történetét, ikonográfiáját, szerkezetét, kialakítását, a magyar államban, helyesebben mondva a magyar királyságban betöltött szerepét, a koronázás szertartását, a királyainkat, azaz a történelmünket ismerjük-e?

E történelem átlátásához az általam ismert egyik legkiemelkedőbb és leghasznosabb írott munka Csomor Lajos *Szent István király koronája nyomában* c. műve (Panoráma kiadó, 1987.) Fontos tudni, hogy a Korona 1978-as hazaérkezése után tanulmányok, műfordítások (pl.: A Korona kilenc évszázada címmel) is készültek, valamint indultak kutatások, „vizsgálatok”. Tudományos kutatócsoportok, művészettörténészek vehették szemügyre közvetlen közletről a Szent Koronát. Már 1983-ra(!) egészen komoly ismeretek birtokába kerültek, maga Csomor Lajos 1986-ban könyvet tudott megjelentetni, az ajánlott könyvet pedig 1987-ben adták ki.

30 év telt el és eredménye-

KÖNYVAJÁNLÁS

it, egy vitathatatlanul avatott szakértő téziseit sokan figyelmen kívül hagyják. Több tekintélyes kutatót is felsorolhatnánk, akik felé a közömbösség sajnálatosan fennáll. Csomor Lajos aranyműves és ötvösművész, a korona készítésének, technikai részleteire nagy hangsúlyt fordít. Szakmai tapasztalatai, mérései, meglátásai nem vonhatók kétségbe. De, álljon szemben hát a könyv! Ha már beszerezhető, elérhető – bár valószínűleg csak antikváriumból – hagyjuk őt megszólalni! Rövid mű, olvasmányos stílus jellemzi, barátságos hangvétellel, tele nagyon sok lényeges, egyértelmű adattal. Olvashatunk a Korona készüléséről, eredetéről, stílusának jegyeiről, a szerző a téma felelősségével áthatva.

Tudnunk kell, hogy a Magyar Szent Korona szellemisége államformát, királyságot ihletett a Kárpát-medencében, amely kötelező érvényű rendszer volt keresztény uralkodóink számára. Teljesen hitellessen lett volna a régi világban a mai politikai kormányzat. Bő kétszáz évvel ezelőtt a szabadkőművesség, az anyagelvűség és egyéb anarchikus elemek feléledésének köszönhetően felbomlott a Szent Korona eszme. Mára a nemzet jelentős része azt is elfelejti, hogy van Szent Koronája. Mivel úgy ábrázolják, hogy angyalok hozzák az égből, a magyar népnek azt is jelentette, Isten akarata. Csomor Lajos munkásságával, valamint az „Angyali koronával, Szent csillaggal” való ismerkedés mindannyiunknak hazafiúi és katolikus keresztény kötelessége.

Manga Dániel

ANYAKÖNYVI HÍREK

2016. IV. negyedév

2016. év utolsó negyedévében a területünkön keresztelés és esketés sajnos nem történt.

HALÁLOZÁS

(Zárójelben a temetés helye olvasható)

Törökkoppányi plébánia területén: özv. Pilipár Ferencné sz. Melicher (Peredi) Berta (92 é. – okt. 26.) (Somogydöröcske); özv. Novák Istvánné sz. Káloczi Julianna (93 é. – nov. 22.) (Törökkoppány); Takács Jenő (81 é. – nov. 26.) (Törökkoppány); Schell János (84 é. – dec. 7.) (Szorosad), **Miklósi** plébánia területén: özv. Part Jánosné sz. Heffer Erzsébet (82 é. – nov. 2.) (Kára), **Kapolyi** plébánia területén: Király Imréné sz. László Margit Gyöngyi (60 é. – nov. 5.) (Kereki); özv. Horváth Istvánné sz. Lenti Ilona (81 é. – nov. 12.) (Somogyeggyes); Polgár József (83 é. – nov. 18.) (Kapoly); Bertalan Ilona (77 é. – nov. 9.) (Kapoly); Orsós Erzsébet (65 é. – dec. 7.) (Kapoly); özv. Szabó Jánosné sz. Átol Mária (87 é. – dec. 9.) (Kapoly) elhunyt.

A meghalt hívek lelke Isten irgalmában békességben nyugszon!

Homokba írsz...

A panaszodat, a bánatodat homokba írsz!
Ha fáj valami, úgy akárkinek azt el ne sírsz!
Homokba írsz, a porba írsz!
A szíved bűje akármilyen nagy,
az embereknek azt el ne mondd!
A terhedet mindig csendben hordd!

A mások bűnét és gyalogságát homokba írsz!
Meg nem értést és támadásokat fel ne rórsz!
A Mester is csak úgy csinálta ezt,
Ámbár várta Őt a nehéz kereszt,
Az asszony bűnét a homokba írta,
Ő feledte s a szél elfújta.

Legyen az szép, szent igazság
– mind eltávozzék.
S ha vérzik is szíved érte – megmosolyogjál.
Azért ha égig ér a bánatod,
s ha könnyedet el se sírhatod,
hordoznod kell, mert el kell, hogy bírjad!
Ha nem látják, hát a homokba írsz!

Emlékeid, mik idekötnék – homokba írsz!
Mit kölcsönadtál: pénzt, időt, bizalmat – porba írsz!
Így jó barátod lesz a fél világ,
bár éhségben éhenhalni hágy...
De biztosan számíthatsz az Úrra!
Ezt márványba vésd! Ezt ne vésd a porba!

(Ezen vers szerzője is a nevét a homokba írta.)

MAGVETÉS

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség időszakos lapja: SJP szerzetesház 8669 Miklósi, Petőfi S. u. 49. Tel.: 84/385-179. Szerkesztik: **Dr. Sipos Imre SJP atya** és **Galbavy Jenő József SJP prior atya**. Alapította: † **T. Flink Kornél**. Komputertipográfia: **Szurmay László**. Nyomás: **NYOMDAKÉSZ** — 8200 Veszprém, Pázmándi u. 10. Nyomdavezető: **Kész Ferenc**